

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Ante Galića, članova vijeća te sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Centra za socijalnu skrb Z., Z., kojeg zastupa I. R., odvjetnik iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresiranog T. I., Z., radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 27. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

I. Tužbeni zahtjev se usvaja i sudi:

Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/19-01/288, urbroj: 401-01/05-19-3 od 23. rujna 2019.

Žalba Tigrana Ilića se odbija.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika se u točki 1. izreke poništava rješenje Centra za socijalnu skrb Z., klasa: UP/I-011-02/19-02/1, urbroj: 534-100-02/01-19-3 od 22. ožujka 2019. U točki 2. izreke tog rješenja djelomično se odobrava T. I. (ovdje žalitelju) pravo na pristup preslikama evidencije prisutnosti na radu A. K. – predstojnice Podružnice D., Centra za socijalnu skrb Z., te P. K., stručne suradnice Podružnice D., Centra za socijalnu skrb Z., u razdoblju od 1. siječnja 2017. do 20. veljače 2019. godine, na način da se na svakoj evidenciji prekrije OIB fizičkih osoba, te se u tom dijelu zahtjev za pristup informacijama odbija. U točki 3. izreke se nalaže Centru za socijalnu skrb Z. da u roku od 8 dana od pravomoćnosti ovog rješenja omogući T. I. pristup odobrenoj informaciji, sukladno točki 2. izreke tog rješenja.

Protiv osporenog rješenja tužitelj je pokrenuo upravni spor pred ovim Sudom tužbom, tvrdeći i dalje da se traži pristup osobnim podacima, a koji se pristup ne može odobriti iz razloga jer bi bio protivan izričitoj zakonskoj svrsi zbog koje su zatraženi podaci sakupljeni. Naime, u konkretnom slučaju su, tvrdi tužitelj, podaci konkretnih osoba zaposlenih kod tužitelja prikupljeni isključivo sa svrhom ocjene ispunjavanja radnih obveza propisanih zakonom, a koja svrha čini zapreku da bi se tim podacima omogućio pristup trećoj osobi.

Tužitelj dodaje da se svakako ne radi o informaciji o raspolaganju javnim sredstvima, a da se iz podataka o evidenciji prisutnosti na radu imenovanih djelatnika ne može donijeti bilo koji zaključak o informacijama koje bi mogle biti od javnog interesa, a posebno ne informacija o raspolaganju javnim sredstvima. Iz evidencije prisutnosti na radu moguće je saznati podatak je li zaposlenik bio na bolovanju, je li bio na godišnjem odmoru i je li bio na porodiljnom dopustu i slično, međutim, nije moguće saznati o kojoj se vrsti npr. bolovanja radi.

Također dodaje da takva evidencija prije svega predstavlja temelj za isplatu plaće, odnosno ovisno o razlogu odsutnosti djelatnika ovisi i način obračuna plaće i naknade plaće, ali da u svezi tih podataka ne postoji javni interes, a niti je moguće na taj način pristupiti informacijama o raspolaganju javnim sredstvima.

Tužitelj smatra da su zatraženi podaci u cijelosti osobne naravi, a da u konkretnom slučaju, osim navedenog, tuženik nije proveo test razmjernosti i javnog interesa, niti je na valjani način ocijenio je li, s obzirom na prirodu zatraženih informacija, ovdje preteže pravo na privatnost i na zaštitu osobnih podataka djelatnika koji rade kod tužitelja, u odnosu na pravo podnositelja na pristup informacijama, a u svrhu zaštite javnog interesa.

Konačno, dodaje tužitelj da je prema posebnom propisu koji regulira područje zaštite osobnih podataka dužan u svakom pojedinom slučaju, uključujući i konkretan slučaj, svog zaposlenika obavijestiti o primateljima osobnih podataka, odnosno o kategorijama primatelja kojima osobni podaci mogu biti otkriveni. Smatra da je opisanim postupanjem tuženika onemogućen u provođenju odredaba propisa koji reguliraju zaštitu osobnih podataka, a da svakako cilj i svrha donošenja tih propisa nije bila da se pristup tim podacima omogući svima, već da pristup bude ograničen. Posebno se ističe da točka 3. izreke tuženikovog rješenja nije pravilna, odnosno da je protivna odredbi članka 26. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI), prema kojoj tužba ima odgovorni učinak ako je korisniku odobren pristup informacijama.

Predlaže da se poništi tuženikovo rješenje, a traži i da tuženik tužitelju naknadi trošak upravnog spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe iscrpne razloge zbog kojih tužbene navode smatra neosnovanima, pri čemu u cijelosti ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja.

Daje osvrt i na pojedina stajališta tužitelja iznesena u tužbi, u svezi načina regulacije obrade podataka Općom uredbom o zaštiti podataka (dalje: Uredba), pri čemu tuženik pobliže obrazlaže razloge zbog kojih se u konkretnom slučaju u odnosu na mogućnost pristupa traženim informacijama primjenjuju odredbe ZPPI-a.

Uz to tuženik dodaje i druge razloge, koje smatra da tužitelj nije uzeo u obzir, odnosno da navedena Uredba ne daje jednaku zaštitu svim fizičkim osobama, osobito u slučaju kada je fizička osoba zaposlena u javnoj ustanovi koju je osnovala Republika Hrvatska, odnosno kada je riječ o isplati plaća iz proračunskih sredstava. S tim u vezi dodaje i druge razloge zbog kojih zaključuje da je riječ o zatraženim podacima koji su u direktnoj svezi s raspolaganjem javnim sredstvima, a što traži primjenu odredbe članka 16. stavka 3. ZPPI-a.

Dodaje i da je tužitelju naloženo postupanje u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja, a ne od dana dostave rješenja, zbog čega je točka 3. izreke osporenog rješenja pravilna i na zakonu utemeljena.

Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije i potvrdi rješenje tuženika.

Zainteresirani T. I., iz Z., iako uredno pozvan nije dostavio odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Iz sadržaja tužbe proizlazi da tužitelj osporava primjenu prava, a činjenice nisu sporne te da stranke u tužbi, a niti u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave pa je ovaj Sud konkretni spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS).

Iz podataka spisa predmeta, kao i obrazloženja osporenog rješenja, proizlazi da je zainteresirana osoba T. I. podnio zahtjev, koji je tužitelj zaprimio 8. ožujka 2019., u kojem traži dostavu preslike evidencije prisutnosti na radu A. K. – predstojnice Podružnice D., Centra za socijalnu skrb Z. i P. K., stručne suradnice Podružnice D., Centra za socijalnu skrb Z., u razdoblju od 1. siječnja 2017. do 20. veljače 2019. godine.

Prvostupanjskim rješenjem tužitelja je odbijen zahtjev na temelju odredbe članka 15. stavka 2. točke 4. u svezi članka 23. stavka 5. točke 2. ZPPI-a, uz obrazloženje da je u konkretnom slučaju, a po provedenom testu razmjernosti i javnog interesa ocijenjeno da prevladava potreba zaštite pojedinca u svezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka.

Nadalje, tužitelj u tom rješenju obrazlaže što se sve smatra osobnim podacima, te obrazlaže način prikupljanja osobnih podataka, odnosno mogućnost njihove obrade i konačno zaključuje da se zatraženi podaci o evidenciji prisutnosti na radu imenovanih djelatnika mogu

dostaviti trećim osobama samo sa ciljem i svrhom zakonom propisanom, a u konkretnom slučaju, ako je to potrebno radi ostvarivanja prava i obveza iz radnoga odnosa, odnosno u svezi s radnim odnosom.

Tužitelj dodaje da bi se omogućavanjem pristupa zatraženim informacijama narušilo pravo na privatnost i zaštitu osobnih podataka imenovanih djelatnika pa je pozivom na odredbu članka 23. stavak 5. točka 2. ZPPI-a odbio zahtjev zainteresiranog (korisnika prava na pristup informacijama) kao neosnovan.

Osporenim rješenjem tuženika je poništeno prvostupanjsko rješenje od 22. ožujka 2019., u povodu žalbe zainteresiranog i zainteresiranom je djelomično odobreno pravo na pristup traženim informacijama, na način da se na svakoj evidenciji prekrije OIB fizičkih osoba, s time da se u tom dijelu zahtjev za pristup informacijama odbija (točka 2. izreke).

Tuženik je u obrazloženju osporenog rješenja naveo razloge zbog kojih nije prihvatio obrazloženje tužitelja za uskratu pristupa zatraženim informacijama, odnosno zbog zaštite osobnih podataka fizičkih osoba, ocjenjujući prije svega da zaštita osobnih podataka ne postoji u apsolutnom smislu, već da je prije donošenja odluke potrebno provesti test razmjernosti i javnog interesa. Ukoliko je riječ o informacijama koje se odnose na raspolaganje javnim sredstvima, da je potrebno omogućiti pristup takvoj informaciji i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, a ukoliko nije riječ o informacijama koje predstavljaju klasificirani podatak.

Nadalje, tuženik zaključuje kako zakonitost obrade traženih podataka u konkretnom slučaju treba razmatrati s osnove odredaba ZPPI-a, uvažavajući pri tome i pravilnost provedbe testa razmjernosti i javnog interesa, odnosno uz primjenu odredbe članka 16. stavka 3. ZPPI-a, ukoliko se radi o raspolaganju javnim sredstvima.

Nadalje, tuženik pobliže obrazlaže razloge zbog kojih zaključuje da u ovom slučaju ne postoje zakonska ograničenja propisana u članku 15. ZPPI-a, odnosno razlog za uskratu pristupa zatraženim informacijama u smislu te zakonske odredbe, osim u dijelu koji se odnosi na osobni identifikacijski broj fizičkih osoba.

Stoga je nakon provedbe testa razmjernosti i javnog interesa tuženik utvrdio tijekom žalbenog postupka da bi pristupom OIB-u imenovanih djelatnika došlo do povrede osobnih podataka, odnosno da u odnosu na taj podatak prevladava potreba zaštite osobnih podataka u odnosu na javni interes. Također je tuženik utvrdio da pristupom ostalim traženim podacima koji se nalaze u evidenciji prisutnosti na radu ne bi došlo do povrede osobnih podataka, jer je riječ o podacima koji predstavljaju temelj za isplatu plaća za svaki pojedini mjesec, a iz tog razloga da je svakako riječ o raspolaganju javnim sredstvima, jer se plaća imenovanim djelatnicima isplaćuje iz Državnog proračuna.

Stoga da ima osnove za primjenu odredbe članka 16. stavka 3. ZPPI-a, a da u odnosu na zaštitu osobnog podatka (OIB fizičkih osoba), postoji potreba ograničenja, odnosno zaštite, zbog čega je zahtjev zainteresiranog kao korisnika informacije, u tom dijelu ocjenjen kao neosnovan. U preostalom dijelu je zaključio tuženik da ima zakonske osnove korisniku omogućiti pristup informacijama.

Ovaj Sud ne prihvaća takav tuženikov zaključak pravilnim, iz niže navedenih razloga.

Naime, tužitelj u rješenju od 22. ožujka 2019. jasno navodi i obrazlaže da je po provedenom testu razmjernosti i javnog interesa, utvrđeno da u predmetnom slučaju postoji zakonska osnova za zaštitu osobnih podataka, zbog čega je odbio zahtjev korisnika, pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točku 2. ZPPI-a. Dodaje da se osobni podaci, koji su u konkretnom slučaju zatraženi, mogu prikupljati, obrađivati, koristiti i dostavljati trećim osobama samo uz pristanak, te u zakonom određenim slučajevima, a u svrhu izvršavanja zakonskih obveza. Uz to dalje se dodaje i da bi se u protivnom postupilo suprotno zakonskim odredbama članka 29. stavka 1. Zakona o radu. Tom zakonskom odredbom propisano je da se osobni podaci radnika smiju dostaviti trećim osobama, samo ako je to tim ili drugim zakonom propisano ili, ako je to potrebno radi ostvarivanja prava i obveza iz radnog odnosa, odnosno u svezi s radnim odnosom.

Dakle, iz navedenog slijedi da se navedeni podaci (o prisutnosti na radu, odnosno evidencije o radnom vremenu radnika) smiju prikupljati, obrađivati, koristiti i dostavljati

trećim osobama samo u zakonom propisanu svrhu ili ako je to potrebno radi ostvarivanja prava i obveza iz radnog odnosa, a da bi u protivnom, neovlaštenim dostavljanjem trećim osobama, došlo do povrede prava na privatnost i zaštitu osobnih podataka.

U prilog takvom zaključku tužitelj se poziva na Uredbu (EU) 2016/679 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka, te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) i Zakona o provedbi Opće uredbe o zaštiti podataka.

Razloge koje je tužitelj naveo za svoje zaključke iznesene u obrazloženju prvostupanjskog rješenja ovaj Sud u cijelosti prihvaća, dok stajalište tuženika suprotno tome ocjenjuje da nije utemeljeno u ovdje primijenjenom materijalnom pravu.

Također ovaj Sud ne prihvaća niti stajalište tuženika da bi se u konačnici ovdje radilo o pristupu informacijama koje su u direktnoj vezi sa potrošnjom javnih sredstava, jer za takav zaključak nema podloge u podacima spisa predmeta, kao i ovdje primijenjenom materijalnom pravu.

Tužitelj je za svoju odluku dao razložno obrazloženje, koje je utemeljeno na pravilnoj primjeni materijalnog prava, a i na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, zbog čega je s iznesenim zaključcima i stajalištima ovaj Sud u cijelosti suglasan.

Radi izloženog je uvažavajući tužbene razloge, valjalo pozivom na odredbu članka 58. stavka 1. ZUS-a, riješiti kao u izreci.

Zahtjev za naknadu troška upravnog spora, koji sadrži tužba, tužitelj nije specificirao, niti je takvu specifikaciju priložio uz tužbu, zbog čega je zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnog spora valjalo odbiti.

U Zagrebu, 27. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.